

— и тамъ го нѣма. Нито него, нито куклитѣ, нито гждулката. Старецътъ се уплаши. — Бре! Какво ли е станало? Нѣщо лошо ли се случи? Избѣга ли момчето?

Събраха се хората наоколо, закачатъ стареца, шегуватъ се. А пѣкъ той — а-ха, ще заплаче. Изведнажъ се видѣ съвсемъ самичъкъ на свѣта.

И току пое торбичката, да трѣгне, да търси внучето си — ей го въ двора влѣзе Янко, съ столчето презъ рамо, съ гждулката въ една ржка. Въ другата държи калпака си. Дойде при дѣда си и му подаде калпака.

— Нѣ, дѣдо, това е за тебе!... Да си купишъ утре кожухче!

Дѣдо Парушъ погледна и се смая. Единъ калпакъ пари!

— Отде, бре синко, сбра тия пари? Да нѣма нѣщо грѣшка?

Янко се разсмѣ:

— Каква ти грѣшка, дѣдо! Наши пари сж, спечелени. Днесъ азъ работихъ зарадъ тебе. Па не само днесъ, ами тѣй вече ще бжде. И какъ работихъ само, да знаешъ! Цѣлиятъ пазаръ се събра да гледа! Да ни сж живи и Кера, и Тодоръ, и Кара-Кольо! Да видишъ на какви нови майстории ги